

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **NET and GAMES a.s.**, se sídlem Bednářova 621/29, Brno, právně zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem, se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2010, č.j. MMB/0442829/2010, rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019172/2011, rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019198/2011 a rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019321/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 29.11.2010, č.j. MMB/0442829/2010 **s e z a m í t á.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019172/2011 **s e z a m í t á.**
- III. Žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019198/2011 **s e z a m í t á.**
- IV. Žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019321/2011 **s e z a m í t á.**

- V. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
VI. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 14.1.2011 se žalobce ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 16/2011 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2011, č.j. MMB/0442829/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-Nový Lískovec, odborem finančním ze dne 10.8.2010, č. 4/2010, č.j. MCBNLI/04229/2010/FO/ben (dále jen „platební výměr správce poplatku“) a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 8 ks jiného technického herního zařízení, za zdaňovací období od 1.7.2010 do 30.9.2010, v celkové výši 40.000,- Kč.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28.1.2011 se žalobce ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 20/2011 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019172/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-Vinohrady, odborem finančním a výstavby ze dne 23.11.2010, č.j. BVIN 8069/2010/FIN/Chvi a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 38 ks jiného technického herního zařízení, za zdaňovací období od 1.10.2010 do 31.12.2010, ve výši 190.000,- Kč.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28.1.2011 se žalobce ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 21/2011 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019198/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-Vinohrady, odborem finančním a výstavby ze dne 23.11.2010, č.j. BVIN/8070/2010/FIN/Chvi a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 38 ks jiného technického herního zařízení, za zdaňovací období od 1.7.2010 do 30.9.2010, ve výši 190.000,- Kč.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28.1.2011 se žalobce ve věci původně vedené pod sp. zn. 30Af 22/2011 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019321/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-Nový Lískovec, odborem finančním ze dne 6.12.2010, č.j. MCBNLI/06605/2010/FO/Ben a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací

přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 2 ks jiného technického herního zařízení, za zdaňovací období od 1.10.2010 do 14.10.2010, ve výši 1.522,- Kč a za 6 ks jiného technického herního zařízení, za zdaňovací období od 1.10.2010 do 31.12.2010, ve výši 30.000,- Kč, celkem tedy výše místního poplatku činí 31.522,- Kč.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 3.4.2013, č.j. 30Af 16/2011–54, bylo rozhodnuto o spojení věcí vedených pod sp. zn. 30Af 16/2011, 30Af 20/2011, 30Af 21/2011 a 30Af 22/2011 ke společnému řízení a jejich následnému vedení pod sp. zn. 30Af 16/2011. Důvodem jejich spojení byla obsahová totožnost uplatněných žalobních námitek, hospodárnost a rychlost řízení.

II.

Obsah žalob:

První uplatněnou námitkou je námitka směřující proti legislativnímu procesu přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě, kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“.

Podle žalobce je text novely č. 183/2010 Sb. nesrozumitelný, neboť používá pojem výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. Pod pojmem jiné technické herní zařízení je dle žalobce třeba rozumět funkčně celistvý herní systém, a nikoli pouze koncová zobrazovací zařízení. Není tak možné vyměřovat poplatek za každý videoloterijní terminál, neboť tento není schopen samostatně realizovat hru. Samostatný videoloterijní terminál je pak součástí technického herního zařízení centrálního loterijního systému, který je povolován jako celek. Pokud by nebyl názor žalobce o neaplikovatelnosti § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích akceptován, je žalobce toho názoru, že je nutné pojem „jiné technické herní zařízení“ interpretovat ve smyslu zákona o loteriích. Pak by dle žalobce odpovídal pojmu „jiné technické herní zařízení“ pojem „jiná hra povolovaná Ministerstvem financí“ a touto hrou se pak rozumí centrální loterijní systém. Naopak interaktivní videoloterijní terminál nemůže být považován za herní zařízení ve smyslu zákona o loteriích, protože postrádá způsobilost k naplnění sázkového vztahu, ale je nutné jej považovat pouze zobrazovací jednotku centrálního loterijního systému.

Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňuje podle žalobce dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate* - v pochybnostech ve prospěch poplatníka či soukromé osoby. Žalobce na podporu svých tvrzení uvádí judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

Žalobce dále nesouhlasí se závěry Metodického sdělení Ministerstva financí vydaného odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování dne 6.8.2010 (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí ČR) ohledně výkladu pojmu „technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, podle kterého je pod tímto pojmem nutné rozumět nejen centrální jednotku, ale i místní kontrolní jednotku a samotné koncové terminály. Takto provedený výklad pojmu „technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je dle žalobce nesprávný a nedostatečně odůvodněný. Podpora tohoto výkladu faktem, že se povolení vydává nejen pro centrální jednotku, ale i pro koncový terminál, neodpovídá skutečnosti, neboť je povolována vždy hra provozovaná prostřednictvím jednoho funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému a nejsou povolovány jednotlivé koncové terminály.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření vyznačil ve výroku napadeného rozhodnutí uvedené období, ke kterému se vyměřený poplatek vztahuje, čímž popřel absenci tohoto údaje. K tvrzené protiústavnosti procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích žalovaný žalobcovu tvrzení vyvrací a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 131/2008-137 a nález Ústavního soudu Pl. ÚS 29/2010. Dále žalovaný uvedl, že nelze souhlasit s názorem žalobce, že by ustanovení zákona o místních poplatcích bylo nesrozumitelné a neurčité pro nejednoznačné vymezení předmětu místního poplatku. Pro podporu svých tvrzení žalovaný uvedl ustanovení zákona o místních poplatcích a zákona o loteriích. Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem, který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“ pak odkazuje na § 1 zákona o loteriích. Žalovaný nevidí v zákoně o loteriích oporu pro tvrzení, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces, jelikož tyto podmínky platí pouze pro výherní hrací přístroje. Dále žalovaný provedl výklad pojmu „jiná“ a „povolená Ministerstvem financí“. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterijní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. K tvrzenému porušení zásady „*in dubio mitius*“ žalovaný uvedl, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat.

IV. Obsah jednání před soudem

V rámci nařízeného jednání setrval zástupce žalobce na dosavadní skutkové a právní argumentaci uplatněné v návrhu na zahájení řízení. Žalovaný se k jednání před soudem nedostavil.

V. Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné, že napadená rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu se zákonem.

Námítka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námítka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezů Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákonu o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

Nesrozumitelnost textu novely

Nesrozumitelnost textu novely podle žalobce spočívá v zavedení neurčitého pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pro vypořádání této žalobní námitky je třeba zohlednit § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, podle kterého se zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Zdejší soud zohlednil rovněž náleze Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž ústavní soud dospěl k závěru, „že charakter interaktivních videoloterijních

systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonomárci umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterijního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“.

Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu

přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řeceno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Porušení zásady „in dubio mitius“

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě že legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí

výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezu Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV ÚS 666/02, nálezu Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44 tak nejsou v souzeném případě aplikovatelné.

Námítky proti metodickému sdělení Ministerstva financí

Žalobce dále zpochybňuje Metodického sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, publikované dne 6.8.2010 Ministerstvem financí – odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí). Podle žalobce je výklad provedený v tomto sdělení nesprávný a nedostatečně odůvodněný, neboť podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je povolována Ministerstvem financí hra provozovaná prostřednictvím jednoho funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému a v žádném případě nejsou povolovány jednotlivé koncové terminály.

K těmto námitkám krajský soud nejprve v obecné rovině uvádí, že předmětem tohoto řízení je přezkum zákonnosti žalobou napadených správních rozhodnutí, jak jsou označena v záhlaví tohoto rozsudku, nikoliv citovaného metodického sdělení Ministerstva financí. Napadená správní rozhodnutí je soud povinen přezkoumat na základě konkrétních žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Námitky týkající se nesprávnosti žalobcem poukazovaných částí zmiňovaného metodického sdělení bez přímého označení v čem konkrétně mají být žalobami napadená správní rozhodnutí nezákonná jsou proto zčásti neprojednatelná a z části jsou na samé hranici projednatelnosti.

Předmětné metodické sdělení se zabývá dvěma okruhy otázek. Nejprve otázkou, zda „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“. Metodické sdělení přitom vyslovalo kladnou odpověď na danou otázku. Druhou otázkou, kterou se metodické sdělení zabývá je, zda předmětem místního poplatku jsou povolená technická herní zařízení bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. V metodickém sdělení je vysloveno, že nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Povolena technická herní zařízení jsou tedy předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv.

Žalobce v podané žalobě napadá právě první okruh otázek, tedy závěr že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním

zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“.

Námítka subsumace interaktivního videoloterijního terminálu pod pojem technického herního zařízení (zejména ve smyslu zákona o místních poplatcích) byla soudem řešena shora. V této části proto soud pouze odkazuje na výše uvedené úvahy.

Pouze na okraj soud poznamenává, že skutečnost, zda byl žalovaným proveden výklad pojmu na základě výše citovaného Metodického sdělení Ministerstva financí není pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí podstatná, neboť vymezení předmětu místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení bylo provedeno zcela v souladu s teleologickým výkladem zákona o místních poplatcích.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26.4.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu